

Tante, som man under den nuværende Organisation af Erhvervet dog vist vil gysse tilbage for, at tro, at Staten kunde paatage sig at regulere, hvad der i de forskjellige Tilfælde skulde være Arbeidsvederlaget. Den rigtigste Tanke, som ogsaa Lovforslaget alene fremhæver i Motiverne, det er den, at denne Risikopræmie er en Del af Produktionsomkostningerne, og disse skulde naturligvis bæres af Forbrugerne. Arbeidsgiveren henvender vi os slet ikke til som saadan, men som den, der maa staa Forstud for, hvad Konsumenten skal betale, og det bliver hans Sag, at vælte Byrden fra sig over paa Forbrugerne, det vil sige ved Jordyrelse af Varerne. I Motiverne er det forudsat, at saaledes kan det gaa og vil det gaa, og naar Lovforslaget har valgt, med Hensyn til Maaden, hvorpaa Midlerne skulde tilveiebringes hos Arbeidsgiverne, ikke det saakaldte Dækningsystem, men Ligningsystemet, saa er det for at give Arbeidsgiverne Tid til at afpasse sig efter de nye Forhold og Tid til, at Udgiften ligesom enhver anden Funktionsudgift kan bringes over paa Forbrugerne. Der skal finde en Forstyrning af Byrden Sted, og derfor paalægges man den i Begyndelsen saa lempelig som mulig, saa vil den siden voxe, og saa vil det efterhaanden lykkes Arbeidsgiveren at føre den over paa Forbrugerne. Men det er en Umulighed i Almindelighed at sikkre dette, det afhænger slet ikke af Arbeidsgiveren hvad Varens Værdi bliver, særlig afhænger det ikke af ham, naar man ikke drager en Kreds omkring Landet, saa kommer det til at afhænge af internationale Forhold, som Arbeidsgiveren slet ikke er i Stand til at overvinde, og det Forstud, man saaledes forlanger af ham, vil muligvis i mange Tilfælde blive et, han kommer til at bære definitivt, idet Varen ikke kan gøres saa meget dyrere, som den maatte blive, for at Byrderne kunde komme til at falde paa Konsumenterne. Delvis kan jeg anerkjende dette Princip, men dersom det skulde gjenneføres, er jeg bange for, at man kommer til Tvangsordning, som ganske karakteristisk er fulgt i Tyskland, og derpaa hviler for en væsentlig Del det Betsytelsesystem, man har indført i Tyskland, thi nu forlanger Arbeidsgiverne naturligvis, at de besyttes til Gjengæld, saaledes at de blive i Stand til at lægge den forøgede Byrde paa Konsumenterne, og

kommer man først ind paa Principet i den Udstrækning, som Lovforslaget hviler paa, bliver det vanskeligt at frigjøre sig for en saadan Konsekvents. Det er derfor en Konsekvents med Hensyn til vort Toldlovgivningsomraade, som jeg anser for meget betænkelig, thi vi skulde dog ikke paa dette Felt have præjudiceret Spørgsmaalet om, i hvilken Grad man vil og maa have Produktionsbeskyttelse. Jeg kan derfor kun anerkjende Principet for rigtigt, for saa vidt man under Hensyn til samtlige Forhold, under Hensyn til de Principer, som følges andre Steder, under Hensyn til vort udenlandske Marked o. s. v. kan have Grund til at antage, at denne Forstyrrelse af Byrden over paa Konsumenterne virkelig vil finde Sted. Det lader sig naturligvis ikke udregne i Enkelthederne, men derfor siger jeg blot som Konsekvents, at man maa være meget forsigtig med den Udstrækning, i hvilken man paalægges Arbeidsgiveren dette Forstud, for ikke at lægge en ny Byrde paa vor Produktion, som den ikke faaer erstattet, ikke lægge en ny Byrde paa den paa en Tid, da man ellers følger som Løsen, at man skal frigjøre Produktionen for saa mange som muligt af de Byrder, den kan lide under.

Der er en anden Konsekvents af den tykke Ordning, som ogsaa Lovforslaget nødvendigvis har maattet drage, og det er, at naar man udelukkende vil søge Sikkring hos Arbeidsgiverne, kan man selvfølgelig ikke komme til at sikkre andre end dem, der arbeide for Andres Regning, thi kun der er en Arbeidsgiver forskjellig fra Arbeiderne. Det er nu Kommissionens Mindretal, som Regjeringens Forslag her har fulgt. Kommissionens Mindretal forsvarede, at man skal indskrænke sig hertil, ved den Bemærkning, at det er det Gæste, der ligger for, at det er naturligt, at man begrænses sig til de Opgaver, der ligger for, og at man maa overlade til Fremtiden at udvide Opgaven, hvis den skal løses i noget videre Omfang, men det forekommer mig at være ganske vilkaarligt at sige, at kun den Del af Opgaven er den foreliggende at skaffe den Arbejder, der arbeider for Andre, en rimelig Sikkerhed imod Følgerne af Ulykkestilfælde. Naar man siger, at kun det ligger for, er det kun rigtigt, fordi man ifølge hele den Maade, hvorpaa man er kommen